

en saadan Skole. Men gjøre de det dog, saa hjælper det kun Lidet, naar den ærede Minister paastaar, at begge Forældre desuagtet høre til, hvad Grundloven kalder „den evangelisk-lutheriske“, men hvad jeg hellere vilde kalde „den lutherisk-katholske Kirke“. Det hjælper kun Lidet; thi om de end ikke have frasagt sig den udtrykkelig, saa fraspige de sig den dog paa en Maade, naar de overlade det, som skulde og maatte være dem det Kjæreste- og Dyrebareste, deres Børns Oplæring og Oplysning i Religion, til en Tro, der vidt afviger fra deres egen. Den ærede Minister er vel sagtens gaaet ud fra den Anskuelse, som efter min Overbeviisning er aldeles urigtig, at Alt, hvad der ikke udtrykkelig har løstrevet eller løst sagt sig fra Statskirken eller den saakaldte Folkekirke, virkelig tilhører denne Kirke; men det er dog, saa forekommer det mig, aldeles klart, at dette er saa langt fra at være Tilfældet, at der tværtimod er en Mængde Menneſker, som vedblive at gaae under Navn af Folkekirkens Tilhængere, men som ikke have det Mindste med Folkekirken at bestille, ikke i fjerneste Maade bryde sig om den eller interessere sig for den, ja til en vis Grad endogsaa staae fjendtlig mod den (Tscherning: Offer og Alcidensfer!). Det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds sthyder her Ordene „Offer og Alcidensfer“ ind. Jeg for mit Vedkommende ønsker at betragte Sagen fra et Standpunkt, der har meget Lidt eller slet Intet med Offer og Alcidensfer at bestille, og jeg skal derfor heller ikke lade mig forlede af den ærede Rigsdagsmands henkastebe Dtring til at fordybe mig i hans Forestillinger (Tscherning: Ja, saa træder det ærede Medlem ud af Folkekirken, thi Folkekirken er netop Offer og Alcidensfer.). Forøvrigt tilstaaer jeg, at den ærede Folkethingsmand dog har udrettet det, at han idetmindste for Diebliffet har forstyrret min Tankegang. — Ja, det var dette; jeg meente, at det er saa langt fra, at Alle de, som ikke have løst sagt sig fra Folkekirken, virkelig bekjende sig til den, at hverken den ærede Minister eller nogen som helst Anden har Ret til at tage dem Alle uden Undtagelse til Indtægt for Folkekirken. Men bekjende de sig ikke selv til Folkekirkens Tro og bekjende de sig forøvrigt til slet ingen Tro, saa fore-

kommer det mig, at det altid maa være ønskeligt for det borgerlige Samfund, ligesom det maa være en Binding for ethvert enkelt Individ, om Børnene istedetfor slet ingen Tro at have, kunde faae en Tro, selv om denne skulde være mere eller mindre afvigende fra Folkekirkens. Heller ikke denne Tanke skal jeg dog forfølge videre. Derimod skal jeg gjentagende protestere imod, at den ærede Minister har Ret til at mene, at han har besvaret den ærede Spørgers Forespørgsel ved at sige, at Loven udtrykkelig forbyder, at Børn af Forældre, der tilhøre Folkekirken, maa opdrages i en fra Folkekirkens afvigende Tro, naar den ærede Spørger dog kun har spurgt om, hvorvidt Børn af saadanne Forældre maa undervises i en Skole, der bestyres af En eller Anden, som bekjender sig til en anden Tro end Folkekirkens.

M. Jensen: Jeg kan være enig med den sidste ærede Taler i, at Loven om borgerligt Ægteskab, forsaavidt angaaer de Bestemmelser, han omtalte, ikke er heldig, men jeg tør ikke paastaae, at den skulde staae i Strid med Grundlovens Princip om Religionsfrihed. Jeg finder det i ethvert Fald i sin Orden, at Kultusministeren stiller sig paa Lovens Standpunkt, da han naturligvis er sat til at hævde de gjældende Kirkelove; men jeg troer, det beroer paa en Misforstaaelse af den høitærede Minister, naar han vil have, at den omtalte Bestemmelse i denne Lov skulde indeholde nogen som helst Besvarelse af den stillede Forespørgsel. Det er at give den vedkommende Lovbestemmelse et Omfang og en Betydning, som den ifølge sin Ordlyd og aabenbart ifølge hele sin Mening ikke har. Den vedkommende Bestemmelse i Loven angaaer ene og alene de Børn, som i visse Tilfælde fremkomme af borgerligt Ægteskab, og den angaaer ikke paa nogen Maade de Børn, der ere avlede i hvilket som helst andet Ægteskab. Man kan altsaa af denne Lovbestemmelse ikke drage nogen som helst Slutning om, hvorledes det Spørgsmaal, som af den ærede Interpellant er stillet ganske ialmindelighed, skal besvares. Den vedkommende Lov om borgerligt Ægteskab indeholder alene en Bestemmelse om, at de, som ønske at indgaae borgerligt Ægteskab, skulle gaae ind paa visse Betingelser med